

Arrest

nr. 189 682 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 oktober 2016 bij de Belgische vertegenwoordiging in Tel Aviv een aanvraag in voor een visum type D (gezinshereniging) in functie van zijn echtgenote, die in België als vluchteling werd erkend.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 12 januari 2017 de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum type D (gezinshereniging). Verzoeker werd hiervan op een niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“*Commentaar*:

De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1er, al.1,4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 21/09/2011.

Overwegende dat de aanvraag van de heer M.(...) M.(...) T.(...) geboren te (...) op (...), van eritrese nationaliteit, werd ingediend op grond van een israëlsche identiteitskaart onder de naam van "M.(...) T.(...)".

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat uit het verslag van de israëlsche autoriteiten blijkt dat de voorgelegde document vervalst is : het document bevat een spelfout "autorhity" in plaats van "authority".

Overwegende dat de betrokkene ook geen israëlsch ID nummer heeft.

Overwegende dat hierdoor niet voldaan is aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden van het voorgelegde document.

Overwegende dat gelet op het voorleggen van valse documenten, de identiteit van betrokkene bijgevolg niet kan worden vastgesteld.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- en het gelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur en van het beginsel van de openbaarheid van bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"III.1-Eerste Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De echtgenote van verzoeker heeft verblijfsrecht in België, zij bezit de status van vluchteling en dit wordt door verwerende partij niet betwist.

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in, doch deze werd geweigerd.

Verzoeker wenst de schending verder te verduidelijken.

III.1-1 Schending van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Er staat geen handtekening van de attaché op de beslissing.

Dus er kan geen zekerheid over bestaan wie de beslissing heeft genomen.

Een derde kan eveneens de beslissing genomen hebben.

De beslissing garandeert op geen enkele wijze de authenticiteit van de handtekening en de beslissing.

Het is niet omdat de 'naam' van de attaché op de beslissing staat dat zij ook daadwerkelijk door deze persoon genomen werd.

Dat ook in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel mag verwacht worden dat dergelijke beslissingen gehandtekend worden.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat een handtekening er op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De identiteit van de auteur van de beslissing kan in casu niet geverifieerd worden.

Er kan niet nagegaan worden of de attaché zelf wel degelijk het dossier onderzocht heeft en of hij wel degelijk de bestreden beslissing zelf genomen heeft.

Dat van verzoeker geen negatief bewijs kan worden verwacht.

Om deze reden is vereist dat de beslissing ook effectief gehandtekend wordt zodat kan geverifieerd worden dat de beslissing wel degelijk genomen werd door deze persoon en zijn identiteit kan geverifieerd worden.

Indien het louter voldoende zou zijn om een naam te zetten onder een beslissing kan eender wie de beslissing nemen en kan op geen enkel objectieve vaststelbare wijze geverifieerd worden dat zij wel degelijk door de bevoegde persoon genomen werd.

De wet voorziet niet in enige bepaling die stelt dat als er op een bestreden beslissing de naam van een attaché vermeld staat dat daar dan ook wel degelijk van mag uitgegaan worden dat de beslissing genomen werd door de attaché.

Dat een arrest van de RvV het volgende stelt: "er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan worden toegerekend aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon."

Dit is in casu het geval.

Verzoeker betwist dat de beslissing genomen werd door de bevoegde attaché.

Verzoeker kan onmogelijk nagaan of de beslissing kan toegerekend worden aan de attaché die vermeld staat op de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat het in casu helemaal niet vaststaat dat de bestreden beslissing genomen werd door de daartoe bevoegde persoon. Zij kan evengoed genomen zijn door een derde of een medewerker die helemaal niet bevoegd is.

Dat de gevolgen van huidige beslissing enorm zijn voor verzoeker.

Dat dan ook mag verwacht worden dat dergelijke beslissing genomen wordt door de bevoegde personen en dat dit kan geverifieerd worden. Dat indien dit niet het geval is, dit een schending is van de rechten van verdediging.

Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest dat een beslissing genomen zou worden door een derde of de administratie of een medewerker. De wetgever heeft uitdrukkelijk bepaald dat enkel een attaché deze beslissing kan nemen.

Gelet op deze bijzondere precisering, mag dan ook verwacht worden dat dit kan nagegaan worden.

Dat volgens verzoeker dit de bedoeling van de wetgever is geweest.

In casu kan niet nagegaan worden of de attaché wel degelijk de beslissing genomen heeft.

Het is niet omdat niet wettelijk bepaald is dat een schriftelijke handtekening op een administratieve beslissing vereist is, dat in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dit wel mag verwacht worden. Zeker en vast indien men de gevolgen van huidige beslissing voor verzoeker en dit gezin bekijkt.

Omwille van het gebrek aan handtekening is aldus de bestreden beslissing een schending van de formele motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoeker zo onzorgvuldig te behandelen!

Dit wordt ook bevestigd in een arrest van de Raad d.d. 23/12/2016 nr. 180108.

III.1-2 Schending van het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoeker voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen.

Hij en zijn echtgenote vormen een duurzaam gezin en zijn in het bezit van de nodige documenten.

Er is in dit dossier niets terug te vinden van vervalste documenten en derhalve dient men, zoals in andere dossiers, ook de andere voorwaarden na te kijken.

Ook daaraan wordt voldaan en verzoeker begrijpt dan ook niet hoe hij een negatieve beslissing mocht ontvangen, terwijl anderen, op basis van de voorwaarden wel een positieve beslissing mochten ontvangen.

Dat verzoeker en zijn echtgenote aan alle voorwaarden voldoen en bijgevolg een positieve beslissing diende te ontvangen.

III.1-3 Schending van het beginsel van de openbaarheid van bestuur

Dit beginsel houdt in dat: "Binnen het stramien van de openbaarheidsregelgeving kunnen alleen bestuursdocumenten opgevraagd worden. Loutere vragen om informatie vallen hier niet onder. In principe zijn alle documenten waarover een overheid beschikt, openbaar.

Dit veronderstelt alle informatie waarover de overheid beschikt, ongeacht de drager.

In de motivering van de beslissing stelt verwerende partij dat volgens het verslag van de Israëlische autoriteiten het voorgelegde document dat verzoeker bij zijn aanvraag voegde, vervalst was en wel om volgende reden: "Het document bevat een spelfout "authorhity" in plaats van "auto rithy".

De raadsman van verzoeker vroeg, gezien deze motivering, het ganse dossier op bij Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. bijlage).

Het Israëlische verslag waarop verwerende partij zich baseert en waaruit die vervalsing zou blijken ontbreekt, alsook het vervalste document bevindt zich niet in het administratief dossier dat de raadsman heeft opgevraagd.

Gezien het ontbreken van het verslag alsook het zogenaamde vervalste document, schendt deze beslissing dan ook het beginsel van openbaarheid van bestuur. Niet alle overtuigingsstukken van verwerende partij bevinden zich in het dossier.

III.1-4 Schending van het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

De bestreden beslissing toont niet aan dat men onderzoek deed naar de authenticiteit van de huwelijksakte van verzoeker en zijn echtgenote maar desalniettemin is dit de enige motiveringsgrond om de aanvraag te weigeren en het is als dusdanig ook onmogelijk voor verzoeker om zijn rechten te verdedigen. Van dit verslag is in het dossier niets terug te vinden en verzoeker kan niet vaststellen of er wel degelijk een onderzoek gedaan en verslag gevoegd werd, laat staan dat hij kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Dat een duidelijk gebrek aan redelijkheid/welwillendheid kan verweten worden ten opzichte van verwerende partij!

Waarom kan men hier niet de nodige redelijkheid en zorgvuldigheid aan de dag leggen. Het betreft hier wel degelijk een oprecht huwelijk zoals zij reeds bij haar binnenkomst en bij het Commissariaat Generaal heeft verklaard en op basis waarvan haar het statuut van vluchteling werd toegekend. Zij zijn beiden uit hun land van herkomst moeten vluchten om zich in veiligheid te brengen, hebben elkaar teruggevonden en willen zo spoedig mogelijk herenigd worden

Het is onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om geen enkel onderzoek daartoe in te stellen.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant schendt!

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden een zorgvuldig, individueel en uitgebreid onderzoek uit te voeren?

Dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel flagrant schendt.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde documenten niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

III.1-5 Bovendien schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat verwerende partij deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoeker.

Alhoewel uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn partner een familiale band hebben, weigert verwerende partij hier afdoende rekening mee te houden.

Vervolgens weigert men de documenten van verzoeker en zijn partner te onderzoeken, laat staan een behoeftanalyse te maken. Dat dit flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

III.1-6 Schending van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

De bestreden beslissing heeft als ENIGE motivatie dat er volgens een Israëlisch verslag het voorgelegde document vervalst zou zijn. Dit verslag bevindt zich niet in het administratief dossier dat de raadsman van verzoeker heeft opgevraagd bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Ook bevindt zich het zogenaamde vervalste document zich niet in het dossier.

Verzoeker meent dan ook dat de motiveringsverplichting in casu geschonden is, zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is. Zij is niet afdoende gemotiveerd, gelet op het feit dat de beslissing tegenstrijdige elementen bevat.

Verwerende partij stelt in zijn beslissing zich te baseren op een Israëlisch verslag om de vervalsing aan te tonen. Zoals hierboven al aangegeven, bevindt dit verslag zich niet in het administratief dossier.

De schending van de beginselen van behoorlijk bestuur kan op 2 manieren:

1. De eerste mogelijkheid: verwerende partij baseert zich op een verslag dat zij niet heeft overgedragen toen de raadsman van verzoeker het dossier opvroeg, waardoor ze het principe van de openbaarheid van bestuur schenden, gezien zij verplicht zijn alle documenten waarop zij zich baseren over te dragen.

2. De 2de mogelijkheid: er is geen verslag. Hierdoor wordt de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden doordat ze het dossier van verzoeker niet zorgvuldig hebben onderworpen aan een onderzoek en ze de beslissing dus ook niet afdoende hebben gemotiveerd.

Men heeft tijdens de procedure van de echtgenote van verzoeker nooit twijfels gehad over het huwelijk en ook niet over de authenticiteit van het huwelijk.

De motivering van de betwiste beschikking is dan ook flagrant fout en dient alleen al daarom vernietigd te worden.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is en het voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk is waarom de aanvraag werd geweigerd.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.6. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

3.7. Verzoeker stelt in zijn eerste middel in het kader van zijn betoog over het rechtszekerheidsbeginsel dat er geen handtekening van de attaché op de bestreden beslissing staat. Verzoeker meent dat deze handtekening noodzakelijk is opdat zou kunnen worden geverifieerd of de attaché die werd vermeld ook werkelijk de beslissing heeft genomen.

3.8. De Raad merkt op dat het gebrek aan ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing de rechtsgeldigheid van deze beslissing op zich niet aantast (cf. RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is, zoals verzoeker meent te kunnen stellen, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

Zoals reeds gesteld vermeldt de bestreden beslissing dat ze is genomen "*Voor de Minister*" door dhr. "*G.(...) F.(...) Attaché*". De naam en functie van de persoon die de beslissing in naam van de "*Minister*" heeft genomen, is dus gekend. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat op het zogeheten 'casabel' beslissingsformulier het voorstel van beslissing op 12 januari 2017 werd gevalideerd door de handtekening van dhr. G. F. Bijgevolg kan de bestuurshandeling wel degelijk worden toegerekend aan een bepaalde persoon en kan onderhavige situatie onmogelijk worden gelijkgesteld met deze uit het arrest van de Raad dat verzoeker in zijn middel aanhaalt (RvV 23 december 2016, nr. 180 108), omdat er daar nergens een handtekening kon worden teruggevonden. Aangezien er blijkens het administratief dossier voldoende elementen bestaan om te besluiten dat attaché G. F. werkelijk de eindbeslissing heeft genomen en verzoeker niet betwist dat een attaché gemachtigd is om deze beslissing te nemen, toont verzoeker verder niet aan op welke wijze zijn belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat het kennisgevingsformulier, dat hem via de Belgische vertegenwoordiging in Tel Aviv werd bezorgd, niet werd ondertekend.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel poneert verzoeker dat hij niet begrijpt waarom hij een negatieve beslissing ontving terwijl anderen wel een positieve beslissing mochten ontvangen. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze met concrete gegevens aan dat gelijke gevallen ongelijk zouden worden behandeld, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden aanvaard.

3.10. Zowel in een derde als in een zesde onderdeel van zijn eerste middel levert verzoeker kritiek op de samenstelling van het administratief dossier. Zo oppert verzoeker dat er sprake is van een schending van het beginsel van de openbaarheid van bestuur omdat het Israëliëse verslag en het vervalste document niet in het administratief dossier zouden kunnen worden aangetroffen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat er mailverkeer van 27 oktober 2016 en 7 november 2016 is opgenomen tussen een lid van het ambassadepersoneel van de Belgische vertegenwoordiging in Tel Aviv en een beambte van de 'Population and Immigration Authority' van Israël over de spelfout op de verblijfsdocumenten van onderdanen uit Eritrea. Uit dit mailverkeer blijkt dat de beambte van de Israëliëse overheid bevestigt dat deze documenten vervalst zijn. Bovendien werden in het administratief dossier wel degelijk kopieën van de (2) kwestieuze verblijfsdocumenten opgenomen. Hoewel op basis van deze kopieën, die geen integrale *recto-verso* weergave omvatten, niet exact kan worden uitgemaakt waar de spelfout werd aangetroffen, kan verzoeker allerminst worden bijgetreden waar hij stelt dat in het dossier overtuigingsstukken zouden ontbreken en dat de beslissing daarom niet afdoende zou zijn. Aangezien de betrokken Israëliëse verblijfsdocumenten door verzoeker zelf werden neergelegd in het kader van zijn aanvraag, moet hij op basis van de informatie en de kopieën uit het administratief dossier perfect in staat worden geacht te bepalen op welke documenten de vervalsing werd vastgesteld. Hij kan op dit punt de overheid bezwaarlijk een gebrek aan openbaarheid verwijten.

3.11. Waar verzoeker in het kader van de door hem aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel beweert dat de gemachtigde van de staatssecretaris het gebrek aan authenticiteit van de huwelijksakte als enige grond zou hebben aangegrepen om de aanvraag te weigeren, mist zijn middel elke grondslag. In de overwegingen van de bestreden beslissing is er immers nergens sprake van de huwelijksakte, waardoor dit middelonderdeel geen betrekking lijkt te hebben op de bestreden beslissing. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat de voorgelegde "*Israëliëse identiteitskaart*"

niet voldoet aan de vereiste authenticiteitsvoorwaarden en de identiteit van verzoeker niet kan worden vastgesteld, waardoor de aanvraag wordt geweigerd. De Raad merkt op dat het geenszins kennelijk onredelijk overkomt een visumaanvraag te weigeren wanneer de identiteitsdocumenten van de aanvrager vervalst blijken te zijn. *In fine* meent verzoeker blijkbaar nog dat men hem de mogelijkheid had moeten bieden om zijn dossier aan te vullen, maar hij verzuimt om te verhelderen op welke wijze dit de vastgestelde vervalsing zou kunnen opheffen.

3.12. Vervolgens meent verzoeker dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden omdat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de familiale band van verzoeker met zijn partner en dat een behoefteanalyse gemaakt zou moeten worden. De bestreden beslissing omvat geen verwijderingsmaatregel en geen beëindiging van een verblijfsrecht. Verzoeker toont niet aan dat het in zijn geval noodzakelijk was een behoefteanalyse door te voeren. Het arrest van de Raad waarnaar verzoeker in zijn vijfde middelonderdeel verwijst, heeft trouwens betrekking op de weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een familielid van een Belg, dat niet op onderhavig geval kan worden toegepast. *In casu* betreft het immers de weigering van een visumaanvraag, waardoor het des te meer aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat hij in het kader van zijn aanvraag specifieke elementen had aangereikt waarmee geen rekening werd gehouden.

3.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat het bestuur zou zijn afgeweken van de verwachte gedragslijn. Er is geen sprake van een motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van het gelijkheidsbeginsel of van de openbaarheid van bestuur.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3.14. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een relatie wil onderhouden met zijn echtgenote in België.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat weigering van de visumaanvraag wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM. Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd en dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of

vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker gerespecteerd te worden! Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze weigering heeft voor verzoeker. Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Deze visumweigering maakt dan ook een flagrante schending uit van art 8 van het EVRM. De echtgenote van verzoeker beschikt over verblijfsrecht in België, ze heeft op basis van de feiten en precare situatie de status van erkend vluchteling gekregen en heeft hier ondertussen een leven in veiligheid kunnen opbouwen. Ze kan niet terug naar Eritrea. Zij heeft haar partner eindelijk teruggevonden en wil spoedig herenigd met hem worden maar kan toch het leven dat zij hier in alle veiligheid heeft opgebouwd, onmogelijk opgeven?! Zij leeft en woont hier. En hier is zij veilig. Verzoeker zou helemaal alleen achter blijven in Israël. Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing. Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen. Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het principe van de openbaarheid van bestuur, het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en art 8 van het EVRM."

3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.16. De Raad stelt vast dat verzoeker beweert gehuwd te zijn met de referentiepersoon die in België als vluchteling is erkend. Hoewel verzoeker geen enkel concreet element aanreikt om de daadwerkelijkheid van dit gezinsleven aan te tonen, zou het bestaan van een gezinsleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, in zijn hoofde kunnen worden verondersteld. Het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-

onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

3.17. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn tweede middel, dient er *in casu* geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. De huidige bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker enig actueel verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat geen onderzoek aan de hand van de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te geschieden. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat het recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan worden gehandhaafd of ontwikkeld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

3.18. Aangezien verzoeker gebruik heeft gemaakt van een vervalste Israëlische verblijfskaart in het kader van zijn visumaanvraag, waardoor zijn identiteit niet kan worden vastgesteld, kan er geen sprake zijn van een positieve verplichting om het visum toe te kennen. Te dezen lijken de belangen van de overheid om identiteitsusurpatie te vermijden door te wege op het niet concreet aangetoonde gezinsleven van verzoeker met zijn beweerde echtgenote.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN